

תת"ע (עכו) 2913-05-24 - אנסאף מוגרבי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 2913-05-24 - אנסאף מוגרבי נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 2913-05-24

אנסאף מוגרבי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[06.04.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשמת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 11.2.2025 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 13.3.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת

ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקשת טענה כי הסיבה בעטייה לא התייצבה לדיון נובעת מאי זימונה, יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לישיבה ביום 11.2.2025 נמסר לידי "הנמען הרשום" וזאת עוד ביום 22.6.2024. אישור המסירה כלל פרטים מלאים של המבקשת, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, מס' תיבת דואר וחתימה בצד תאריך; לאור האמור, לא עלה בידי המבקשת לסתור את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

זאת ועוד, טענת אי התייצבות לאור אי קבלת זימון נשמעת חדשות לבקרים על ידי נאשמים אשר לא התייצבו לדיון בעניינם ונקבע בעפ"ת 25991-10-22 איזיאיב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) כי: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

באשר לטענת המבקשת לפיה לא ניתן היה לשפוט אותה בהעדר מאחר ולא הוזהרה על ידי בית המשפט כי בהעדר התייצבות מטעמה ניתן לשפוט אותה, הרי שדין טענה זו להידחות מאחר ואינה מחזיקה מים; אמנם הוראת סעיף 130(א) לחסד"פ קובעת כי על בית המשפט להזהיר את הנאשם במהלך המשפט כי אם לא יתייצב למועד הדיון שנקבע, יישפט בהיעדרו, יחד עם זאת סעיף 240(א)(2) לחסד"פ, הקובע הוראות סדרי הדין בעבירות קלות כבעניינינו, מאפשר לשפוט נאשם שהוזמן לדיון ולא התייצב וכן לא התייצב סגור מטעמו- בראותו כמי שהודה בעובדות כתב האישום. עינינו רואות כי עסקינן בסעיף ספציפי המסייג את תחולת ההוראה הכללית שבסעיף 130(א) לחסד"פ, הדורשת מתן אזהרה לנאשם (להרחבה בעניין זה, רע"פ 400/20 בלכר נ' מדינת ישראל (2.4.2020)).

בנסיבות, המבקשת לא הצביעה על סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנה להתייצב לדיון. באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה; המבקשת לא עשה זאת, וטענה באופן כללי כי היא מנסה לאתר את הנהג בפועל.

אדגיש כי עסקינן בעבירה מצולמת אשר תועדה על ידי "שומרי דרך", המבקשת כלל לא התייחסה לתיעוד ביצוע העבירה וראוי היה כי ב"כ המבקשת תתאים את הבקשה לנסיבות מקרה זה, שכן ב"כ המבקשת ציינה כי המבקשת נשפטה בגין עבירת נהיגה ברמזור אדום בעוד שעסקינן בעבירה בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"ה, 06 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.